Exekuci k zajištění nároků na poskytnutí výživy jest povoliti, musila-li se proti dlužníku již jednou vésti exekuce pro vydobytí nezaplacených částek ***prozatímní*** *výživy.*

Exekuční soudce povolil exekuci.

Rekursní soud zamítl exekuční návrh.

Důvody:

Návrh na povolení exekuce ku zajištění předpokládá platný exekuční titul. K povolení exekuce k zajištění dle §u 372. ex. ř. jest ještě dále potřebí, aby na základě dosaženého exekučního titulu byla proti dlužníku k vydobytí splatných částek výživného již jednou vedena exekuce. Navrhovatelka opírá svůj exekuční návrh o rozsudek krajského, pokud se týče vrchního zemského soudu. Než na základě těchto rozsudků nebyla vedena exekuce k vydobytí splatného výživného; usnesením ze dne 24. března 1916, na něž v návrhu poukazováno, byla povolena toliko exekuce k zajištění. Pokud se však týče povolení exekuce ze dne 12. října 1914, na něž se exekuční návrh odvolává, opírá se toto o zcela jiný exekuční titul, totiž o prozatímní opatření ze dne 13. července 1914. Pro nedostatek podmínek §u 372. ex. ř. nebylo tedy vyhověti návrhu na povolení exekuce k zajištění.

Dovolací stolice obnovila usnesení prvého soudu.

Důvody:

Rekursní soud má za to, že tu není podmínek §u 372. ex. ř., poněvadž navrhovatelka vedla exekuci pouze na základě exekučních titulů, týkajících se pouhé prozatímní výživy, a nikoli na základě exekučních titulů, jež se týkají definitivního poskytování výživy, takže prý se povolení exekuce ze dne 12. října 1914, pokud se týče příslušné vedení exekuce nemůže považovati za předpoklad shora zmíněného zákonného ustanovení. Tento právní názor jest však právně mylný, jelikož nebéře zřetele na smysl a účel onoho ustanovení. Zákon poskytuje nárokům na výživu zvláštní ochranu vůči jediné liknavosti dlužníkově a stanoví za účelem zamezení četných jednotlivých exekučních kroků, že se již v případě jediného vedení exekuce, zaviněného liknavostí dlužníkovou, může povoliti ohledně budoucně splatných částek exekuce ku zajištění. § 372. ex. ř., stanoví tedy pouze jediný předpoklad, totiž aby proti dlužníku pro vydobytí splatných částek výživného byla již jednou vedena exekuce. To se v tomto případě stalo, arciť na základě exekučního titulu, týkajícího se dřívější prozatímní výživy, tedy nikoli na základě titulu, který jest podkladem exekuce k zajištění, jíž se domáháno. Leč to nikterak nevadí, poněvadž onen exekuční titul, který se týkal prozatímní výživy a byl základem vedení exekuce, byl vy-

střídán pozdějším exekučním titulem, znějícím proti témuž dlužníku a rovněž na tutéž výživu, tedy jistou měrou pokračujícím, a jelikož zákon (§ 372. ex. ř.) nikde nežádá, aby se povolení exekuce k ukojení (vedení exekuce) položil za základ právě onen exekuční titul, o který se nyní opírá žádost o povolení exekuce k zajištění pro částky výživného ještě nezaplacené.

(Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 3. dubna 1917, č. j. $\frac{\text{R II 93/17}}{1}$.)

K pojmu zneužití moci úřední ve smyslu §u 101. tr. z.

Obžalovanému klade se především za vinu, že u poštovního úřadu, v němž zaměstnán byl při dopravě dopisů a kde již tehdy dle potřeby vypomáhal také při službě kontrolní, jednoho dne, nesa do listovny své úřední dopisy a jda při tom třídírnou, po skončení své služby, chystaje se jíti domů, vzal s sebou zásilku s roztrženým obalem, odnesl obsah její, totiž 6 až 7 metrů hedvábné látky v přibližné ceně 21 až 49 K, domů a odevzdal ji své manželce, která látku tu spotřebovala v domácnosti. Obžalovanému klade se dále za vinu, že asi o půl roku později, když šel jednou ze služby domů, odnesl se stolu v téže třídírně zásilku s roztrženým obalem, v níž byla bílá látka na šaty, a konečně že zase asi ¼ roku po tom opětně jda domů odnesl si rovněž odtamtud malou zásilku vyšívání ke košilím, rovněž s roztrhaným obalem. Obě tyto poslední zásilky měl obžalovaný doma uloženy a vrátil je po zahájení disciplinárního vyšetřování, kdežto za hedvábnou látku v domácnosti spotřebovanou nahradil poštovnímu eráru 49 K. Byli-li v případech těchto příjemci nebo odesílatelé oněch zásilek odškodněni, není v rozsudku zjištěno. Obžaloba zněla na zločin zlého užití moci úřední ve smyslu §u 101. tr. z. Sbor soudní obžalovaného úplně sprostil: a to obžaloby pro zločin zlého užití moci úřední proto, že prý obžalovaný páchaje ony činy nebyl již ve službě nebo u výkonu své služby; krádeže pak v činech obžalovaného spočívající pokládal sbor soudní za beztrestny ve smyslu §u 187. tr. ř. Sproštění obžalovaného bráno je zmateční stížností státního zastupitelství v odpor.

Okolnost uplatňovaná ve stížnosti zmateční resp. také generální prokuraturou při roku soudním proti stanovisku nalézacího soudu, dle něhož obžalovaný při těchto třech krádežích nebyl ve službě, že totiž obžalovaný dopustil se jich v úřední budově, do níž měl volný přístup právě následkem svého služebního poměru a kterouž nebyl ještě opustil před okamžikem oněch krádeží, jeho čin že byl umožněn nebo alespoň ulehčen právě jen jeho postavením u poštovního úřadu, stačí jen, aby bylo lze předpokládati danou příležitost k činu; zmateční stížnost státního zastupitelství praví tu